

6

De volgende ochtend word ik nat van transpiratie wakker, mijn dekbed ligt half op de grond en ik kijk naar mijn handen die plakken. Een douche doet wonderen en ik kan me nauwelijks nog iets herinneren van mijn droom, even kijk ik weer naar mijn handen, er is niets mee. Na mijn ochtendritueel doe ik al mijn boodschappen in de landwinkel, ze hebben nog veel meer in huis dan ik dacht. Bij de oversteek is er dit keer geen onverlaat die achter op mijn bumper knalt. Het is prachtig buiten, de landerijen, de boomgaarden, het prille groen dat elke dag groener wordt en ik merk dat mijn peststemming van gisteren verdwenen is.

Manon komt en wrijft in haar handen om te beginnen.

“Waar wil je starten?”

“Misschien is het goed om eerst alle kleding uit te zoeken,” opper ik. We gaan naar de ruime inloopkast grenzend aan de slaapkamer van mijn ouders. Alle kostuums hangen keurig op een rijtje statig te wezen, zelfs de bijpassende pochetten steken nog uit de borstzakjes om het verlaten kostuum wat op te vrolijken. De geur van mijn vader is vertrokken met zijn sterven.

“Nu moeten we alle zakken nakijken en als we dat gedaan hebben, hangen we de pakken rechts zodat we de werkzaamheden niet twee keer doen. Het adres dat ik gekregen heb, komt de kleding op afroep ophalen, we hoeven niets in zakken te stoppen, alleen oude rommel en dat gebruiken ze ook weer.” Terwijl Manon dit zegt hangt ze het eerste kostuum rechts op de kledingstang.

Ook ik doe mijn best en voel in alle zakken naar verborgen zaken en vind hier en daar een munt, een perfect gestreken zakdoek en in het laatste kostuum zit in de binnenzak nog de portefeuille van mijn vader. Ik voel bij het openslaan van het leren mapje een zekere gêne, zo’n vertrouwelijk ding dat hij altijd bij zich droeg, was van hem en niet van mij. Toch kan ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en ga aan de toilettafel van mijn moeder zitten en haal uit alle vakje iets. Postzegels, een paar bankbiljetten van vijftig

euro, een fotootje van mij, zijn rijbewijs en daarachter zit nog een oude foto, vergeeld in zwart-wit waar hij zelf opstaat met mijn moeder. Maar als ik goed kijk is deze vrouw veel jonger dan dat ik ooit heb gezien op foto's uit het verleden van hen.

"Je lijkt sprekend op haar," hoor ik Manon zeggen die over mijn schouder meekijkt.

"Maar is dit wel mijn moeder?"

"Ja, wie moet het anders zijn, ze kijkt hier heel gelukkig, daarom ziet ze er zo goed uit," zegt ze gedicteerd.

Ik leg de spulletjes in een laatje en ga verder met het inpakken van kleding, alle japonnen van mijn moeder laten we op de haakjes hangen, ondergoed en kousen gaan in de zak. Dozen met schoenen stapelen zich op en na twee uur ruimen hebben we alles gehad.

"Weet je zeker dat je dit allemaal kwijt wilt, Pien?"

"Ja, niets van dit alles draag ik en het is voor mij een opluchting als het weg is."

"Vind je het goed dat ik bel naar het adres voor gedragen kleding?"

Manon belt en zegt: "Ze kunnen vanmiddag nog komen, de auto is net leeggehaald en de vrijwilligers willen nog wel een keertje rijden."

Ik knik en vind het best, loop naar de keuken voor koffie want ik ben uitgedroogd, we hebben aan een stuk doorgewerkt, zonder pauze. Manon komt erbij zitten en praat over de laatste nieuwigheden en roddels in ons stadje, totdat de bel gaat. Eigenlijk ben ik er niet zo bij met mijn gedachten, veel meer denk ik na over de oude kleine foto.

De mannen komen binnen en zien de enorme hoeveelheid uitgezochte kleding en zijn als een kind zo blij met de aanvulling in hun winkel, waar mensen met een kleine portemonnee voor heel weinig geld kunnen winkelen.

Na een half uurtje is alles weg en roepen de heren: "Goed weekend!"

"Ik moet weer naar huis, lieverd, wil je mee een hapje eten?"

"Nee, doe maar niet, een andere keer graag en Manon, je bent een echte kanjer dat je me zo helpt, dankjewel."

"Doe niet zo gek, volgende week weer? Dan doen we een andere kast!"

"Goed, fijn, en dan gaan we daarna met elkaar ergens eten."

"Prima, niet piekeren en als er wat is, de overkant is dichtbij."

De deur sluit en ik loop als een haas naar de toilettafel en pak de foto van

mijn ouders en blijf turen naar het gelukkige, wat onduidelijke, vergeelde gezicht van de vrouw.

Die avond in bed kan ik de foto niet uit mijn gedachten bannen, telkens als ik mijn ogen sluit zie ik haar gezicht, geluk maakt mensen mooi. Zelfs mijn moeder was daar mooi en was er op de foto nog geen spoor van haar ontevredenheid, boosheid of wantrouwen te zien. Mijn vader straalde en later had hij zo'n melancholieke uitdrukking in zijn ogen, eigenlijk de blik die ik altijd heb gezien maar als kind niet zo bewust heb waargenomen. In de laatste jaren van zijn leven en zeker toen ik de scepter van zijn bedrijf had overgenomen, werd zijn gedrag steeds introverter. Het was, nu ik er goed over nadenk, of hij zijn vroegste herinneringen koesterde en daaruit troost putte om de lange dag die zich voor hem uitstreckte, door te komen.

Zomaar in een flits, schiet deze gedachte door me heen, heb ik niet goed op hem gelet of werd ik te veel in beslag genomen om me bewust te zijn van zijn zielenroerselen? De man, die een geheim met zich meedroeg en het meestorste als een zware last, er niet over kon of wilde spreken, moet zich, nu ik er zo over nadenk, wel heel eenzaam hebben gevoeld.

Maar waarom toch? Iets kan toch nooit zo erg zijn dat je er niet over kunt praten?

Langzaam zak ik weg in een diepe slaap en komt de foto terug die ik gisteravond zo intensief heb bekeken .

Mijn ouders wandelen samen door een park in Wenen, het is daar in mijn dromen altijd zonovergoten en iedereen is blij. Dames flaneren met vriendinnen door parken en paleistuinen, om daarna vrolijk een terras in beslag te nemen en zich te laten bedienen door charmante obers. Ze luisteren naar middagconcerten die elke middag het Weense uitgaanspubliek vermaken. Mijn ouders lopen stevig gearmd tussen de bloembedden, af toe kust mijn vader haar heel discreet en verscholen achter een boom of struik omhelst hij haar innig.

Plotseling schrikken ze op, weglopen heeft geen zin, de familie met het bebloede meisje staat voor hen. Ze staren en zeggen niets totdat een van de grote meisjes zich losmaakt uit het gezelschap en vlak voor mijn ouders gaat staan. Alle gezichten staren op een onverklaarbare wijze in het niets, het kleine meisje zweeft van bloem naar bloem en laat druppels bloed vallen op bladeren die daarna rood kleuren. Het hele bloemperk is in een tel rood, alles wordt rood, de lucht, de bloemen, het gras, alleen het gezin staat te